CHƯƠNG 2188

Gặp lại “Khí linh”

Hạ Nhân không tiếp tục luyện hóa quyển Thất Chú Thư này nữa.

Hắn luôn cảm thấy thứ này có gì đó rất quỷ dị.

Cầm quyển sách lên xem thử, có mười hai trang, không thiếu một trang, cũng không thừa một trang.

Mặc dù không nhận ra những hình vẽ và phù văn bên trên, nhưng nhìn tổng thể thì thứ này rõ ràng là một chỉnh thể hoàn chỉnh, không hề có chỗ nào thiếu sót.

Hạ Nhân đặt quyển sách sang bên cạnh, tạm thời nhắm mắt lại, hồi tưởng cảnh tượng vừa nhìn thấy khi luyện hóa Thất Chú Thư.

Từ cuộc đối thoại của hai người, có thể biết quyển sách này vốn dĩ phải có hơn hai mươi ba trang.

Nói cách khác, khi người phụ nữ kia tiếp nhận Thất Chú Thư thì nó đã chỉ còn hai mươi ba trang.

Đến lúc lão tử tiếp nhận, nó chỉ còn mười hai trang.

Tại sao nhìn qua quyển sách này lại vẫn hoàn chỉnh?

“Đại tỷ Cố… Đại tỷ Cố…”

Cố Bạch Bình và Trịnh Hồng Lộc đi tới.

Thiên Trúc cũng lén lút thò đầu ra phía sau, vẻ mặt đầy tò mò.

Hạ Nhân nói: “Thiên Trúc, ngươi không có thần niệm thì đừng tới đây, ra ngoài hộ pháp đi!”

“Ồ...” Thiên Trúc quay đầu rời đi.

Hạ Nhân trực tiếp đặt Thất Chú Thư giữa hư không trước mặt: “Đây là Thất Chú Thư!”

Cố Bạch Bình biết về Thất Chú Thư, nên không quá kinh ngạc mà chỉ tò mò nhìn quyển sách.

Nhưng Trịnh Hồng Lộc thì lại khác.

“Cái này cái này cái này... công công công... công tử...”

“Ngài ngài ngài ngài... vậy mà lại có thứ này sao?”

Trước đó, khi Hạ Nhân lấy ra Hồng Mông Chí Đạo Chung, nàng đã bị dọa cho hết hồn, giờ hắn lại lấy ra thêm một quyển Thất Chú Thư?

Cô phụ là Phong Hào Thần Đế của Không Gian đại đạo, bản thân cũng là Thần Vương, hiểu biết của Trịnh Hồng Lộc đương nhiên không phải người bình thường có thể sánh bằng. Những thứ như Thất Chú Thư hay Chí Đạo Chung, nàng chắc chắn đã từng nghe nói, cũng biết rõ phân lượng của cả hai.

Hai món chí bảo giữa đất trời vậy mà lại đồng thời xuất hiện trong tay công tử?

“Thất Chú Thư này vừa được ta luyện hóa một tầng, nhưng lại gặp phải một vài vấn đề nho nhỏ!”

“Bây giờ, hai người các ngươi đến luyện hóa đi!”

Hạ Nhân khẽ phất tay phải, đưa Thất Chú Thư đến trước mặt Cố Bạch Bình.

Cố Bạch Bình cung kính nhận lấy quyển sách, lập tức ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu luyện hóa.

Bước đầu tiên là xóa bỏ dấu ấn của Hạ Nhân.

Chỉ khoảng nửa nén hương sau, Hạ Nhân đã ngắt lời nàng, hỏi: “Được rồi, bây giờ nói cho ta biết, ngươi đã luyện hóa đến tầng cấm chế thứ mấy?”

Cố Bạch Bình nói: “Công tử, ta đã luyện hóa đến tầng thứ mười ba!”

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Hạ Nhân.

Khi luyện hóa thần khí, mấy tầng cấm chế đầu tiên rất nhanh, gần như chỉ một hơi thở là có thể luyện hóa được một tầng. Nhưng càng về sau lại càng chậm, muốn luyện hóa hoàn toàn hơn một trăm tầng cấm chế, e rằng phải mất vài trăm năm.

“Vậy...” Hạ Nhân lại hỏi: “Lúc luyện hóa, ngươi không gặp phải tình huống đặc biệt nào sao?”

“Ví dụ như nhìn thấy một vài cảnh tượng trước đây chưa từng thấy, hoặc những thứ chỉ có ý thức và thần thức mới có thể tiếp xúc?”

Cố Bạch Bình sững ra một thoáng, sau đó lắc đầu: “Không có... chẳng có gì cả!”

“Chẳng có gì cả?” Hạ Nhân thấy kỳ lạ.

Hắn đưa quyển sách cho Trịnh Hồng Lộc: “Hồng Lộc, bây giờ đến lượt ngươi luyện hóa!”

“Vâng!” Sau khi nhận lấy quyển sách, Trịnh Hồng Lộc cũng ngồi xuống đất, bắt đầu luyện hóa.

Cũng sau nửa nén hương, Hạ Nhân hỏi: “Dừng lại, Hồng Lộc, nói cho ta biết ngươi đã luyện hóa được bao nhiêu tầng?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Nô tỳ đã luyện hóa được mười ba tầng!”

“Nô tỳ cũng giống tỷ tỷ Cố, chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ luyện hóa bình thường thôi!”

Không đợi Hạ Nhân hỏi, Trịnh Hồng Lộc đã vội trả lời trước.

“Được rồi!” Hạ Nhân phất tay: “Hai người các ngươi ra ngoài đi!”

Hai cô gái rời đi, Hạ Nhân lấy lại Thất Chú Thư.

Hắn xóa dấu vết của Trịnh Hồng Lộc bên trên, rồi bắt đầu luyện hóa lại.

Vừa luyện hóa tầng thứ nhất, thần niệm của Hạ Nhân lại bị kéo vào không gian hư vô thần bí kia, sau đó nghe lại cuộc đối thoại y hệt.

Cả người Hạ Nhân tê dại: Lại nữa à?

Tại sao chỉ mình ta nhìn thấy cảnh tượng này, còn những người khác lại không thấy?

Hắn không tiếp tục luyện hóa Thất Chú Thuật mà tạm thời dừng lại.

Có những chuyện tuy đã định là không thể nghĩ thông, nhưng dù sao cũng phải suy xét một phen.

Ví dụ như tại sao số trang của quyển sách này lại giảm đi?

Chẳng lẽ mỗi lần luyện hóa một lần thì số trang sẽ giảm đi một lần?

Nếu suy đoán theo hướng này, vậy hẳn đã có rất nhiều người từng luyện hóa nó, Thất Chú Thư cũng từng có rất nhiều chủ nhân trước đây.

Nhưng tại sao ta lại chỉ nghe được cuộc đối thoại giữa chủ nhân của trang thứ hai mươi ba và một kẻ chẳng hiểu từ đâu xuất hiện?

Tại sao cuộc đối thoại của những người khác lại không được lưu lại?

Còn nữa, tại sao Cố Bạch Bình và Trịnh Hồng Lộc lại không thể nghe thấy những cuộc đối thoại đó?

Bọn họ còn nhắc đến Thái Tuế, dường như sự hình thành của Thái Tuế cũng có liên quan đến quyển sách này.

Nhưng nghĩ mãi một lúc lâu, mọi kết luận rút ra đều dựa trên giả định, mà mấu chốt là những giả định như vậy còn không chỉ có một.

Nghĩ đến đây, Hạ Nhân lại lắc đầu.

Cứ luyện hóa trước đã. Nếu luyện hóa hoàn toàn được Thất Chú Thư này, có lẽ sẽ nhìn thấy thêm nhiều thông tin hơn.

Bốn trăm năm sau, Hạ Nhân đã luyện hóa toàn bộ một trăm lẻ tám tầng cấm chế trên Thất Chú Thư.

Cuối cùng, quyển sách này đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi Hạ Nhân luyện hóa xong tầng cấm chế thứ một trăm lẻ tám, thần niệm của hắn lại bị kéo vào một không gian.

Trong không gian xám xịt, khắp nơi đều tràn ngập khí tức tà ác.

Nó gần như giống hệt không gian mà Hạ Nhân từng bước vào trước đây, nhưng lần này dường như chân thực hơn.

“A...” Giọng nói máy móc kia lại vang lên.

Hạ Nhân còn đang nghĩ lần này không biết mình sẽ nghe thấy cuộc đối thoại của ai, thì giọng nói máy móc kia lại thở dài: “Haiz... một thiên kiêu tốt đẹp như vậy, tại sao lại đi lên con đường này?”

Qua vài nhịp thở, thấy Hạ Nhân không lên tiếng, giọng nói kia lại hỏi thêm một câu.

Lúc này Hạ Nhân mới phản ứng lại: Mẹ nó, đây không phải đối thoại của người khác, mà là đang nói chuyện với ta sao?

“Là... đang nói với ta sao?” Hạ Nhân hỏi.

“Đúng vậy!” Giọng nói máy móc lại thở dài: “Ngươi đã luyện hóa Thất Chú Thư rồi phải không?”

“Mỗi người đều muốn trở thành vương giả của thời đại này, đều muốn thao túng cuộc đời của người khác!”

Hạ Nhân không nhìn thấy người đâu, chỉ có thể nghe thấy giọng nói.

Hắn hỏi giọng nói kia: “Ngươi là khí linh của Thất Chú Thư sao?”

Đối phương dường như không giỏi trả lời câu hỏi.

Nó hỏi ngược lại một câu: “Thất Chú Thư hiện giờ còn mấy trang?”

Hạ Nhân nói: “Còn mấy trang chẳng lẽ ngươi không biết sao, cần gì phải hỏi ta?”

“Không biết!” Giọng nói máy móc trả lời: “Không phải tùy tiện ai đến cũng có thể đánh thức ta. Có khi phải qua mấy người, thậm chí hơn mười người, ta mới tỉnh lại một lần!”

“Ta nhớ lần trước tỉnh lại, Thất Chú Thư này vẫn còn hai mươi ba trang!”

Hạ Nhân nói: “Bây giờ, trước khi ta luyện hóa quyển sách này, nó còn mười hai trang!”

“Ồ?” Giọng nói máy móc trầm ngâm một thoáng, rồi lại thở dài: “Haiz... trong vô thức, lại có thêm mười một người trở thành nô lệ của quyển sách!”

“Cho dù đầu rơi máu chảy, cũng nhất định phải thao túng cuộc đời của người khác sao?”

“Cảm giác ở trên cao, thống trị tất cả, rốt cuộc là như thế nào nhỉ?”

CHƯƠNG 2189

Lệnh truy nã, lại gặp Vi Chi Dịch

“Ngươi đã xuất hiện tổng cộng mấy lần?”

Đối mặt với hư vô, Hạ Nhân lớn tiếng đặt câu hỏi.

Hắn biết câu hỏi của mình có thể sẽ không nhận được đáp án, nhưng vẫn cứ phải hỏi.

“Hai lần!” Giọng nói máy móc lại vang lên: “Tổng cộng chỉ có hai lần. Một lần là người phụ nữ xuất hiện khi trang hai mươi ba hiện ra, lần thứ hai chính là lần này!”

“Không phải tất cả mọi người đều có thể đánh thức ta!”

“Mà ta cũng chỉ nhắc nhở những người đáng để ta nhắc nhở!”

“Buông bỏ dục vọng, đừng mưu toan khống chế cuộc đời của người khác, cũng đừng nghĩ đến chuyện ngự trị ba nghìn đại đạo trong thiên hạ!”

“Các ngươi đều đã hiểu sai phương pháp sử dụng chính xác của Thất Chú Thư rồi!”

Nói xong, hư không lại chìm vào im lặng.

Hạ Nhân hỏi: “Vậy phương pháp sử dụng chính xác là gì?”

Hạ Nhân lại hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Hắn lại hỏi: “Vì sao số trang của Thất Chú Thư lại ngày càng ít đi?”

Cuối cùng, Hạ Nhân hỏi một câu: “Rốt cuộc Thái Tuế viễn cổ có quan hệ gì với Thất Chú Thư?”

Sau đó, Hạ Nhân thử giao tiếp với giọng nói kia, nhưng giọng nói ấy cứ như đã hoàn toàn biến mất, không còn bóng dáng.

Qua vài nhịp thở, ý thức thần niệm của Hạ Nhân cũng được giải phóng khỏi không gian thần bí của Thất Chú Thư.

Bây giờ, toàn bộ Thất Chú Thư đã bị Hạ Nhân luyện hóa, hiểu biết của hắn về Thất Chú Thư cũng tăng lên không ít.

Tin tức trước đó mà Tụ Bảo Bồn cung cấp chính là phối hợp với thuật nguyền rủa, có thể phát huy hiệu quả tăng cường.

Sau khi luyện hóa, Hạ Nhân đã nắm được thông tin cụ thể hơn.

Ví dụ như cách sử dụng, nên phối hợp với thần thông nào, vân vân.

Nhưng vấn đề là Hạ Nhân không tu luyện đại đạo nguyền rủa.

Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy thứ này không được tốt lắm.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ kỹ càng hết lần này đến lần khác, Hạ Nhân vẫn đưa quyển sách cho Cố Bạch Bình, để Cố Bạch Bình xóa đi dấu vết của hắn, sau đó luyện hóa lại một hai tầng cấm chế.

Như vậy, Hạ Nhân đã không còn liên quan gì đến Thất Chú Thư nữa.

Sau khi Cố Bạch Bình luyện hóa xong, Hạ Nhân còn đặc biệt đếm thử: mười hai trang không hề thay đổi.

“Công tử, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Cố Bạch Bình hỏi.

Hạ Nhân nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Từ lúc gieo trồng đạo pháp trên núi Đào đến nay đã trôi qua một trăm nguyên thời gian, bây giờ chúng ta qua đó xem thử đi!”

Trong lúc nói chuyện, Hạ Nhân mở bản đồ ra.

Suốt dọc đường đi, hắn đã ghi nhớ bản đồ nằm lòng. Lúc này mở ra là muốn xem vị trí của Thần quốc Hải Đường.

Dù sao Hạ Nhân vẫn còn một việc chưa hoàn thành: lấy máu hóa hồn!

Hắn muốn tiện đường đến Thần quốc Hải Đường một chuyến, tính toán xem phải sắp xếp lộ trình thế nào mới đỡ tốn công nhất.

“Đây là Thần quốc Hải Đường sao?” Hạ Nhân nhìn Thần quốc Hải Đường được đánh dấu trên bản đồ rồi nói: “Đến Thần quốc Hải Đường trước đi!”

“Thu thập một ít bản nguyên pháp tắc của đại đạo huyết chi để lĩnh ngộ!”

Thần quốc Hải Đường không nằm trên tuyến đường trở về Thần quốc Phục Tô của hắn, nhưng cũng không quá xa, chỉ cần lệch lên hai Thần quốc từ tuyến đường này là có thể đến nơi.

Tiếp đó, Cố Bạch Bình dẫn mọi người bay đi, trước tiên trở về Tiên thành Thản Đãng, sau đó truyền tống về Thần quốc Vô Vọng!

Cứ vòng vèo như vậy vài lần, cuối cùng họ cũng đến đô thành của Thần quốc Hải Đường: thành Hải Đường!

Vừa bước xuống khỏi trận truyền tống trong thành Hải Đường, tất cả mọi người đã bị tập trung lại, sau đó rời đi qua một lối đi chuyên dụng.

Thế nhưng trước khi rời khỏi lối đi, Hạ Nhân lại phát hiện một quảng trường nhỏ. Trên quảng trường có một tấm bia đá, bên trên dán một tờ thông báo.

Không... phải nói là một tờ lệnh treo thưởng mới đúng!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy lệnh treo thưởng, đồng tử Hạ Nhân co rút dữ dội!

“Công tử... công tử... người xem... cái này, cái này, cái này...” Thiên Trúc sợ đến mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, kéo Hạ Nhân mấy cái.

Hạ Nhân quay đầu lại, đưa tay vỗ vỗ vai nàng rồi nói: “Đừng kích động!”

Không sai, người bị truy nã chính là Bách Lý Mặc!

Hơn nữa, lệnh truy nã do ba nghìn Thần Đế liên hợp ban hành.

Bách Lý Mặc đã đoạt được một kiện thánh khí nguyền rủa khiến ba nghìn Thần Đế kiêng dè, 【Thất Chú Thư】, vì vậy bị truy nã.

Hạ Nhân hít sâu một hơi: May quá!

Bách Lý Mặc lấy được Thất Chú Thư thì có quan hệ gì với Hạ Nhân ta chứ?

“Đi...” Vẻ mặt hắn thản nhiên, tiếp tục đi về phía trước. Chẳng bao lâu sau, hắn lại gặp một tấm bia đá.

Trên tấm bia đá có một đám vật gì đó.

Thứ kia tỏa ra một luồng khí tức quen thuộc.

“Chư vị...” Bên dưới tấm bia đá có một cao thủ Thần Vương cảnh. Hắn nhìn mọi người rồi nói: “Đây chính là khí tức lưu lại trên người Bách Lý Mặc. Dung mạo có thể thay đổi, nhưng khí tức thì không cách nào che giấu!”

“Bây giờ các ngươi hãy làm quen với khí tức của hắn. Một khi có người phát hiện người này và khóa chặt được hắn, sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh nhất do ba nghìn Thần Đế ban tặng!”

Vẻ mặt Hạ Nhân bình tĩnh, nhưng trong lòng đã chửi ầm lên.

Ban đầu lão tử bị Thần Vương của Thiên Ngô gia chém đứt một đoạn cánh tay, khí tức chính là lưu lại từ khi đó.

Ước chừng lúc đầu, Thiên Ngô gia chắc chắn sẽ không tiết lộ tin tức về Thất Chú Thư, nhưng thời gian càng kéo dài, gia tộc này càng sợ hãi. Thêm vào đó, bọn chúng cảm nhận được sức mạnh nguyền rủa trên người Hạ Nhân đã biến mất, nên dứt khoát phá bình phá vỡ, trực tiếp công khai tin tức cho ba nghìn Thần Đế.

Bây giờ Hạ Nhân đã từ chỗ bị một gia tộc nhỏ truy sát biến thành bị toàn bộ Thần Đế của Thần giới truy sát.

May mà trước kia Đại Chủy Ngư đã cho lão tử một bộ thần thông tên là 【Quyết Tiềm Long Hối Tích】, sau đó còn được ta cường hóa thành cực phẩm.

Lúc đầu, thần thông này do Đại Chủy Ngư đưa chỉ có một công dụng: che giấu số lượng thần khiếu.

Sau khi được Tụ Bảo Tiên Bồn cường hóa, thứ này ngoài việc có thể che giấu thần khiếu, còn có thể ẩn giấu khí tức bản thân, đến mức Thần Đế cũng không thể nhìn thấu.

Ngay lúc này, Quyết Tiềm Long Hối Tích trên người Hạ Nhân khẽ vận chuyển, hoàn toàn che kín khí tức của hắn.

Ra khỏi quảng trường truyền tống, Hạ Nhân lập tức dẫn theo ba người vội vã rời đi.

Hạ Nhân khoát tay nói: “Các ngươi đừng lo, ta tự có cách khiến bọn chúng không tìm ra được!”

Thật ra trong lòng Hạ Nhân vẫn khá lo lắng!

Không sai, bây giờ hắn dùng Quyết Tiềm Long Hối Tích che giấu khí tức của mình, nhưng vẫn còn một điểm then chốt: những người từng gặp hắn trước đây thì sao?

Những người từng gặp hắn trước đây đều nhận biết khí tức của hắn.

Nếu những người này nhìn thấy lệnh truy nã thì sẽ thế nào?

Nói một cách đơn giản: hiện giờ lão tử dựa vào hai môn thần thông là Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu và Quyết Tiềm Long Hối Tích, chắc chắn không một ai trong toàn bộ Thần giới có thể tìm thấy ta.

Nhưng vấn đề là bọn chúng có thể lần theo khí tức của ta để tìm ra ta trước đây.

Như vậy cũng có thể tìm được người nhà của ta!

Vậy thì... nhà họ Đào trên núi Đào có lẽ cũng sẽ gặp phiền phức.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hạ Nhân càng lúc càng tối sầm.

Thứ nhất: bảo vệ Thất Chú Thư, để người nhà mình gặp họa, sau đó từ nay về sau ẩn náu.

Thứ hai: giao Thất Chú Thư ra!

Mẹ kiếp, ngay cả Chúa Tể chi thần cũng không thể chống lại ba nghìn Thần Đế có phong hiệu, Hạ Nhân ta có đức có tài gì chứ, đáng là cái thá gì đây?

“Hạ đạo hữu...” Đúng lúc Hạ Nhân cau chặt mày, không biết nên xử trí thế nào, một giọng nói quen thuộc đột nhiên lọt vào tai hắn.

“Đệch... Vi Chi Dịch, ngươi dọa chết người ta rồi!” Hạ Nhân nhìn nam tử trước mặt, chậm rãi thở ra ba hơi.

Vi Chi Dịch cười hì hì nói: “Không ngờ ở đây cũng có thể gặp được Hạ đạo hữu...”

“Hạ đạo hữu, ngươi sẽ không giết ta đấy chứ?”

“Vô ích thôi, khí tức của ngươi chắc chắn không chỉ có một mình ta biết. Ngươi giết ta cũng chẳng ích gì...”

Vi Chi Dịch hơi lo lắng nhìn Hạ Nhân.

CHƯƠNG 2190

Đạo hội Đế Cung

Vi Chi Dịch đã sớm nhìn thấy lệnh truy nã này, cũng biết luồng khí tức kia thuộc về Hạ Nhân!

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ hôm nay đi dạo trên phố ở thành Hải Đường, lại trùng hợp đến mức không lệch đi đâu được mà chạm mặt.

Thật ra người đầu tiên hắn nhìn thấy không phải Hạ Nhân, mà là Thiên Trúc.

Lúc ấy Vi Chi Dịch sợ đến mềm nhũn cả người, hai chân cũng không nhấc lên nổi. Hắn biết nếu Hạ Nhân muốn bảo vệ bí mật của mình, nói không chừng sẽ vỗ một chưởng đập chết hắn.

Vì vậy hắn đành ra tay trước, nói hết những lời vừa rồi.

Hạ Nhân vươn tay, mở ra một kết giới nhỏ, phong ấn mình và Vi Chi Dịch vào trong.

“Ngươi biết rồi?” Hạ Nhân hỏi.

“Đúng vậy!” Vi Chi Dịch cười khổ, “Ta có nói dối cũng không lừa được ngươi... Có điều Hạ đạo hữu, ngươi đúng là quá lợi hại, ngay cả thứ như Thất Chú Thư mà cũng lấy được vào tay!”

“Nhưng hiện giờ ngươi nguy hiểm rồi!”

“Ba nghìn Thần Đế liên hợp truy nã ngươi… Ngươi không chạy thoát được đâu. Tuy khí tức của ngươi lúc này không lộ ra, nhưng trước đây đã có vô số người từng thấy khí tức của ngươi!”

“Bây giờ ngươi có giết ta cũng vô ích!”

Hạ Nhân nói: “Ta có bảo sẽ giết ngươi đâu!”

“Hả?” Vi Chi Dịch lập tức thở phào một hơi thật sâu, nói: “Hạ đạo hữu… Ngươi thật sự không định giết người diệt khẩu ta sao?”

“Không!” Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Đúng như ngươi nói, thứ này đã bị công khai rồi, ta giết ngươi thì có ích gì?”

“Người biết khí tức của ta nhiều lắm!”

“Đúng vậy!” Vi Chi Dịch nói: “Hạ đạo hữu… Sao ngươi lại để khí tức của mình cho người khác biết thế?”

“Chuyện này thật sự khó giải quyết. Nếu muốn sống, ta khuyên ngươi vẫn nên… vẫn nên… giao Thất Chú Thư ra đi!”

Hạ Nhân nói: “Ta khuyên ngươi trước hết đừng khuyên ta!”

“Có mấy vấn đề, ta hỏi ngươi một chút!”

“Lệnh truy nã liên hợp của ba nghìn Thần Đế này được ban ra từ khi nào?”

Hạ Nhân tự đoán, hẳn là chưa lâu.

Bởi vì hắn truyền tống một mạch từ thành tiên Thản Đãng tới đây mà vẫn chưa nhìn thấy lệnh truy nã, chỉ đến Thần quốc Hải Đường mới thấy.

“Sáu ngày trước!” Vi Chi Dịch nghiêm túc nhìn Hạ Nhân, “Mới có sáu ngày thôi!”

Ít nhất, sáu ngày quả thật không nhiều. Cho dù những đại năng kia có thủ đoạn thông thiên, cũng không thể tìm được người nhà của Hạ Nhân trong sáu ngày.

Vậy thì không thành vấn đề, vẫn còn thời gian.

“Hạ đạo hữu… Ngươi định làm gì?” Vi Chi Dịch không cho Hạ Nhân cơ hội trả lời, tiếp tục nói: “Hay là ngươi vẫn nên giao Thất Chú Thư ra đi!”

Hạ Nhân cười lạnh: “Đâu có dễ dàng như vậy?”

“Cho dù ta bằng lòng giao ra, nhưng giao cho ai?”

“Giao cho Thần Đế của Thần quốc Hải Đường sao?”

“Nếu ta đưa cho Thần Đế Hải Đường, ai có thể bảo đảm hắn không giết người diệt khẩu, còn…”

“Vi Chi Dịch, con mẹ nó… Ngươi ngươi ngươi… Đã là Thần Tôn cảnh tầng hai rồi?”

“Vãi… Ngươi tu luyện kiểu gì vậy?”

Hạ Nhân đột nhiên phát hiện tu vi của tên Vi Chi Dịch này đã vọt lên Thần Tôn cảnh tầng hai!

Ban đầu khi mọi người cùng nhau đến thần mộ Vu tộc, tên này vẫn còn là Thần Quân cảnh đỉnh phong tầng mười hai.

Sau hai mươi lăm nguyên thời gian, tên khốn này lại đã là Thần Tôn cảnh tầng hai rồi?

Tức là một hơi đột phá hai tầng cảnh giới?

Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Hạ Nhân, Vi Chi Dịch cười cười, đưa tay vuốt mái tóc của mình rồi nói: “Thật ra... cũng không nhanh đến thế đâu... Hạ đạo hữu hiểu lầm rồi!”

“Ban đầu ta là Thần Quân cảnh tầng mười hai, sau khi trở về đã nuốt một viên Long Hổ Vạn Tướng Đan, sau đó trực tiếp tiến vào Thần Tôn cảnh!”

Hạ Nhân hỏi: “Sau đó thì sao?”

Chẳng lẽ chỉ trong hai mươi lăm nguyên thời gian, hắn đã trực tiếp đột phá một tầng Thần Tôn cảnh?

Với tốc độ hiện tại của Hạ Nhân, đột phá Thần Quân cảnh còn phải mất mười nguyên thời gian, còn Thần Tôn cảnh thì chắc chắn phải bắt đầu từ trăm nguyên, thậm chí có thể mất mấy trăm nguyên.

Mấu chốt là tốc độ này của Hạ Nhân đã được xem là nhanh rồi.

Vi Chi Dịch cười cười, nói: “Ta ăn một quả Thích Ca Thần Quả... Ha ha ha...”

Hạ Nhân gật đầu, nói như vậy thì cũng hợp lý.

Nhưng bất kể thế nào, Vi Chi Dịch này vẫn là một thiên tài, không thể nghi ngờ.

“Được rồi...” Hạ Nhân tiếp tục nói: “Quay lại chuyện vừa rồi. Cho dù ta bằng lòng dâng Thất Chú Thư ra, nhưng ai có thể bảo đảm an toàn cho ta?”

Vi Chi Dịch nói: “Thật ra các Thần Đế quan tâm đến Thất Chú Thư, chứ không phải bản thân ngươi!”

“Một khi ngươi dâng Thất Chú Thư ra, sẽ không có ai đi giết ngươi. Làm tăng thêm nhân quả mà chẳng nhận được lợi ích gì, không ai làm chuyện như vậy cả!”

“Nhưng lời ngươi nói cũng đúng. Nếu chỉ có một Thần Đế lấy được cuốn sách này, vậy phần lớn khả năng hắn sẽ giết người diệt khẩu!”

“Vì vậy, muốn bảo đảm an toàn cho bản thân, ngươi phải chọn một nơi có rất nhiều Thần Đế hiện diện, sau đó trực tiếp giao Thất Chú Thư ra!”

Hạ Nhân gật đầu: “Nhưng... cơ hội như vậy kiếm đâu ra?”

“Có...” Một giọng nói truyền vào tai Hạ Nhân.

Nhưng đó lại không phải giọng của Vi Chi Dịch.

Hạ Nhân ngơ ngác quay đầu, lại nhìn thấy một gương mặt vô cùng kỳ quặc.

Đó là một khuôn mặt người, nhưng lại mọc một cái miệng rộng tướng.

“Ngư đạo hữu?” Hạ Nhân theo thói quen dùng Động Hư Chân Mục nhìn tu vi của tên này, nhưng vẫn không nhìn thấu.

Không biết tên này đã dùng thủ đoạn che giấu nào đó, hay tu vi đã cao đến mức Hạ Nhân không thể nhìn thấu.

“Ngươi ngươi ngươi… Sao ngươi lại đến đây?” Hắn hơi kinh ngạc.

Vi Chi Dịch bên cạnh Hạ Nhân còn khiếp sợ hơn.

“Ta không thể đến sao?” Ngư Ứng Huyền hỏi.

Hạ Nhân nói: “Ta không có ý đó. Ý ta là, ngươi không thể nào vừa hay ở ngay bên cạnh ta được. Nhất định là ngươi đi theo ta đến đây, hoặc biết ta đang ở đây nên mới tới!”

“Sao ngươi biết ta ở đây?”

Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ đến, cả người Hạ Nhân đã toát mồ hôi lạnh.

Hiện giờ Hạ Nhân cảm thấy Thần giới thật sự càng ngày càng gian nan.

Không chỉ có thể nhìn thấu hành tung của ta, mà mẹ nó còn có thể nhìn thấu ba mươi hai đại thần thông Đại Trượng Phu của ta sao?

“Chuyện này ngươi không cần quản!” Ngư Ứng Huyền lắc đầu, nói: “Ngươi chỉ cần biết ta đến để giúp ngươi là được!”

“Nhà họ Hạ của ngươi không có vấn đề gì, cứ yên tâm!”

“Thất Chú Thư đang ở trong tay ngươi đúng không?”

Hắn không hề thương lượng với Hạ Nhân, mà trực tiếp dùng giọng điệu ra lệnh.

Hạ Nhân nói: “Đưa cho ngươi cũng không phải không được, nhưng ta chỉ sợ giao sách cho ngươi rồi, ta lại phải gánh tội thay ngươi!”

“Yên tâm!” Con cá miệng rộng nói: “Chuyện như vậy ta sẽ không làm!”

“Ba ngày sau…” Hắn đưa tới một tấm lệnh bài màu vàng: “Trong Đế Cung Hải Đường sẽ có một đại hội luận đạo của chư đế…”

“Đến lúc đó sẽ có hơn bốn mươi vị Thần Đế tham gia!”

“Ngươi chỉ cần đích thân giao thứ đó cho ta tại đại hội, những chuyện còn lại không liên quan gì đến ngươi nữa!”

Nói đến đây, Ngư Ứng Huyền hơi dừng lại, rồi tiếp tục nói: “Hạ Nhân… Bảo vật trong trời đất, người có năng lực thì được. Ngươi có thể lấy được nó là cơ duyên của ngươi!”

“Ngươi tin ta đi, thứ này là một tai họa!”

“Ngươi không thể giữ nó, nếu không sớm muộn gì nó cũng lấy mạng ngươi!”

Nói xong, Ngư Ứng Huyền giũ giũ đạo bào rồi trực tiếp rời đi.

Hạ Nhân ngạc nhiên: Tên này...

“Khoan đã...” Hạ Nhân hét lớn: “Thứ này của ngươi thật sự có thể vào Đế Cung luận đạo sao? Sau này nếu có người hỏi, ta phải giải thích thế nào?”

Kết quả là tên Ngư Ứng Huyền kia đã đi xa từ lâu!

Hạ Nhân chỉ có thể cất tấm lệnh bài màu vàng đi.

“Ngươi nhìn ta làm gì?” Hạ Nhân nhìn chằm chằm Vi Chi Dịch, “Ta đâu phải phụ nữ!”

Vi Chi Dịch cười hề hề: “Cái đó... Có thể dẫn ta vào Đế Cung mở mang kiến thức không?”